

of the system. The model is based on the following assumptions:

1. The system is a closed system with a constant total amount of matter.
2. The system is in a steady state.
3. The system is a closed system with a constant total amount of matter.
4. The system is in a steady state.

The model is based on the following assumptions:

1. The system is a closed system with a constant total amount of matter.
2. The system is in a steady state.
3. The system is a closed system with a constant total amount of matter.
4. The system is in a steady state.

The model is based on the following assumptions:

1. The system is a closed system with a constant total amount of matter.
2. The system is in a steady state.
3. The system is a closed system with a constant total amount of matter.
4. The system is in a steady state.

The model is based on the following assumptions:

1. The system is a closed system with a constant total amount of matter.
2. The system is in a steady state.
3. The system is a closed system with a constant total amount of matter.
4. The system is in a steady state.

The model is based on the following assumptions:

1. The system is a closed system with a constant total amount of matter.
2. The system is in a steady state.
3. The system is a closed system with a constant total amount of matter.
4. The system is in a steady state.

The model is based on the following assumptions:

1. The system is a closed system with a constant total amount of matter.
2. The system is in a steady state.
3. The system is a closed system with a constant total amount of matter.
4. The system is in a steady state.

The model is based on the following assumptions:

1. The system is a closed system with a constant total amount of matter.
2. The system is in a steady state.
3. The system is a closed system with a constant total amount of matter.
4. The system is in a steady state.

the 1990s, the number of people in the UK who are aged 65 and over has increased from 10.5 million to 13.5 million (19.5% of the population).

There is a growing awareness of the need to address the needs of older people, and the Government has set out a strategy for the 21st century in the White Paper on *Ageing Better* (Department of Health 1999). This strategy is based on the following principles:

- (i) to support people to live independently for as long as possible;
- (ii) to ensure that people have the resources to meet their needs;
- (iii) to ensure that people are able to take part in the life of their communities;
- (iv) to ensure that people are able to live in the place of their choice.

There is a growing awareness of the need to address the needs of older people, and the Government has set out a strategy for the 21st century in the White Paper on *Ageing Better* (Department of Health 1999).

This strategy is based on the following principles: (i) to support people to live independently for as long as possible; (ii) to ensure that people have the resources to meet their needs; (iii) to ensure that people are able to take part in the life of their communities; (iv) to ensure that people are able to live in the place of their choice.

The White Paper on *Ageing Better* (Department of Health 1999) sets out a strategy for the 21st century based on the following principles:

- (i) to support people to live independently for as long as possible;
- (ii) to ensure that people have the resources to meet their needs;
- (iii) to ensure that people are able to take part in the life of their communities;
- (iv) to ensure that people are able to live in the place of their choice.

The White Paper on *Ageing Better* (Department of Health 1999) sets out a strategy for the 21st century based on the following principles:

- (i) to support people to live independently for as long as possible;
- (ii) to ensure that people have the resources to meet their needs;
- (iii) to ensure that people are able to take part in the life of their communities;
- (iv) to ensure that people are able to live in the place of their choice.

The White Paper on *Ageing Better* (Department of Health 1999) sets out a strategy for the 21st century based on the following principles:

- (i) to support people to live independently for as long as possible;
- (ii) to ensure that people have the resources to meet their needs;
- (iii) to ensure that people are able to take part in the life of their communities;
- (iv) to ensure that people are able to live in the place of their choice.

The White Paper on *Ageing Better* (Department of Health 1999) sets out a strategy for the 21st century based on the following principles:

- (i) to support people to live independently for as long as possible;
- (ii) to ensure that people have the resources to meet their needs;
- (iii) to ensure that people are able to take part in the life of their communities;
- (iv) to ensure that people are able to live in the place of their choice.

EDMONDO DE AMICIS

Çocuk Kalbi

EDMONDO DE AMICIS

21 Ekim 1846'da Oneglia, Sardinya'da doğdu. Okula Torino'da başladı. Sonra askerî okula yazılıp subay oldu. Askerlikle ilgili bir dergiye yazılar yazdı ve ardından, ordudan ayrılıp kendini tamamen yazı işlerine verdi. Ünlenmesini sağlayan romanı *Çocuk Kalbi* 1886'da yayımlandı. 11 Mart 1908'de hayatını kaybetti.

Cuore

İletişim Yayınları 2888 • İletişim Çocuk Klasikleri 14
ISBN-13: 978-975-05-2870-5
© 2020 İletişim Yayıncılık A. Ş. / 1. BASIM
1. Baskı 2020, İstanbul

YAYINA HAZIRLAYAN Necdet Dümelli
TASARIM Suat Aysu
KAPAK ve İÇ İLLÜSTRASYONLAR Seda Mit
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Alper Zorlu

BASKI Sena Ofset • SERTİFİKA NO. 45030
Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EDMONDO DE AMICIS
Çocuk Kalbi

Cuore

ÇEVİREN
ÜMİT EDEŞ

İletişim

Ö N S Ö Z

Çocuk edebiyatının en önemli romanlarından biri olan *Çocuk Kalbi*'nin yazarı Edmondo de Amicis 1846'da doğdu. Bu yıllarda İtalya yarımadasında farklı devletler hüküm sürüyordu. 1848'de ise İtalyancada "diriliş" anlamına gelen *risorgimento* dönemine girildi. Bu dönemde İtalya'nın toprak bütünlüğü sağlandı. Bununla birlikte resimde, müzikte, edebiyatta da bir atılım yapıldı.

Edmondo de Amicis işte böyle bir ortamda çocukluğunu, gençliğini geçirdi. *Çocuk Kalbi* yayımlandığında kırk yaşındaydı ve kırk yıl boyunca savaşlar, politik çalkantılar görmüştü. Bu durumun eserine yansımaları olağan bir durumdu. Kitabı kaleme aldığı yıllarda çocukları Furio ve Ugo, kitaptaki çocuklarla aynı yaşta olan öğrencilerdi. Dolayısıyla çocuklarının öğrencilik yaşamından yoğun bir ilham aldı. Diğer yandan, askerlik geçmişinden yararlandı. Çocukken, Modena'daki askerî okula gitmişti. Mezun olduğunda subay olarak gö-

rev yaptı ve çeşitli savaşlara katıldı. Daha sonra ordunun cı kardığı *L'Italia Militare* adlı askerlik dergisine yazılar yazmaya başladı. İşte böyle başladı Edmondo de Amicis'in yazarlık serüveni. Bu yazılarını 1868'de bir kitapta topladı. Ardından ordudan ayrılarak *La Nazione* adlı gazetede çalışmaya başladı. Bu dönemde Londra ve İstanbul gibi kentler hakkında gezi yazıları yazdı. Bu alandaki başarısı, kalemını edebiyat alanında oynatması için teşvik etti onu. Tanınırlığı *Çocuk Kalbi*'nin 1886'da yayımlanmasıyla doruğa çıktı.

Kitapta İtalya'nın birliği meselesine özel bir önem verdi. Guiseppe Garibaldi gibi halk kahramanlarından, Victor Emmanuel ve Umberto gibi krallardan bahsetti. Bunu on bir yaşındaki bir öğrenci olan Enrico Bottini'nin okul hayatını anlatırken yapıyordu. Böylece hem çocukların ilgisini çekmeyi, hem de onlara çeşitli bilgiler aktarmayı amaçlamıştı. Yazar, önsözünde bu kitaba "bir İtalya devlet okulundaki üçüncü sınıf öğrencilerinden biri tarafından yazılmış bir okul yılının öyküsü" adının da verilebileceğini söylüyordu. Anlatıcı Enrico Bottini'nin günlüğüydü bu metin. Bu günlüğe, anne ve babasının Enrico'ya yazdığı, genellikle öğüt veren mektupları ve her ay sınıfta okunan "ayın öyküsü" eşlik ediyordu. Bu üç katmanlı romanda yukarıda da bahsedildiği gibi tarihsel olaylara ve bunun yanı sıra yardıma ihtiyacı olanın yardımına koşma, arkadaşlarına destek olma, sevgi gösterme gibi değerlere; yurtseverlik, yoksulluk, işçilerin hayatı gibi toplumsal konulara değindi yazar.

Roman onlarca dile çevrilip dünyanın dört bir yanında yayımlandı. Doęu Asya'ya, Güney Amerika'ya kadar uzandı ünü. Böylece "bir İtalya devlet okulundaki" öğrencinin hikâyesi tüm dünyaya yayıldı, birçok öğrenci tarafından okundu. Aynı zamanda Vittorio de Sica gibi yönetmenlerin, Umberto Eco gibi eleştirmenlerin de ilgisini çekti. Filmlere, tiyatrolara uyarlandı, hakkında kitaplar yazıldı.

Yazarın Önsözü

Bu kitap, özellikle dokuz ile on üç yaş arasında olan ilkokul çocuklarına yöneliktir ve kitaba “bir İtalya devlet okulundaki üçüncü sınıf öğrencilerinden biri tarafından yazılmış bir okul yılının öyküsü” başlığı verilebilir.

Üçüncü sınıf öğrencilerinden biri tarafından yazılmış derken, onun kitabı tam da basıldığı şekliyle yazmış olduğunu söylemek istemiyorum. Okulda ve dışarıda gördüğü, duyduğu, düşündüğü şeyleri bir deftere bildiği gibi, günü gününe yazıyordu o; babası da yıl sonunda oğlunun düşüncelerinde mümkün mertebe değişiklik yapmayıp sözlerini de olduğu gibi korumaya özen göstererek bu sayfalara notlar düştü. Çocuk dört yıl sonra liseye gittiğinde, el

yazılarını yeniden okuyunca, kişiler ve olaylarla ilgili taze anılarından yararlanarak kendinden bir şeyler ekledi bunlara. Şimdi bu kitabı okuyun çocuklar: Umuyorum ki kitaptan memnun kalacaksınız ve kitap size fayda sağlayacaktır.

E K İ M

Okulun İlk Günü

17, Pazartesi

Bugün okulun ilk günü. Köydeki o üç aylık tatil bir rüya gibi geldi, geçti! Annem bu sabah beni Baretti Okulu'na götürüp üçüncü sınıfa yazdırdı; bense köyü düşünüyordum, içimden gelmiyordu okula gitmek. Yollar çocuk kaynıyordu, iki kırtasiye dükkânı da sırt çantası, dosya, defter alan anne babalarla doluydu, okulun önünde de o kadar çok insan toplaşmıştı ki hademeyle mahallenin bekçisi kapıyı güçlkle tutabiliyorlardı. Kapının yanında omzuma dokunulduğunu hissettim, karışık kızıl saçları, her zamanki neşeli haliyle ikinci sınıf öğretmeniymi, bana şöyle dedi:

“Ee, Enrico, artık tamamen ayrı mı düştük?”

Bunu gayet iyi biliyordum, ama bu sözler yine

de yüreğimi burktu. Güçbela içeri girdik. Hanımlar, beyler, halktan kadınlar, işçiler, subaylar, nineler, hizmetçiler, hepsi de bir eliyle çocuğunu, öbürüyle karnelerini tutmuş, giriş salonunu ve merdivenleri doldurmuş, tiyatroya giriyormuşçasına uğultu yapıyorlardı. Üç yıl boyunca hemen her gün geçtiğim,

yedi sınıfın kapısının açıldığı giriş kattaki o geniş salonu görünce içim pek hoş oldu. Ortalık kalabalıktı, öğretmenler gidip geliyorlardı.

Birinci sınıf öğretmenim sınıfın kapısında bana selam verip “Enrico, sen bu yıl üst kattasın. Seni bir daha buradan geçerken göremeyeceğim!” diyerek üzüntüyle baktı bana.

Müdürün etrafı çocuklarına yer kalmadığı için en-dişeli haldeki kadınlarla sarılmıştı, adamın saka-lı geçen yılıkinden biraz daha ağarmış gibi görün-dü bana. Çocukları da büyümüş, irileşmiş buldum. Öğrencilerin sınıflara dağıtımı işinin yapılmış oldu-ğu giriş katta sınıfına girmek istemeyip sıpalar gibi ayak direyen, ilkokula hazırlık sınıfına başlayan ço-cuklar vardı, onları zorla içeri çekmek gerekiyordu; kimi sıralardan kaçıyor, kimi anne babasının gittiği-ni görünce ağlamaya başlıyordu, anne babaları geri dönüp onları avutmak ya da eve geri götürmek zo-runda kalıyorlar ve öğretmenler de yılgınlığa kapı-lıyordu. Küçük kardeşim Delcati Öğretmen’in sı-nıfına verilmişti, ben birinci kattaki Perboni Öğret-men’in sınıfına gidecektim. Saat onda hepimiz sınıf-taydık, elli dört kişiydik; ikinci sınıftan, aralarında hep sınıf birincisi olan Derossi’nin de yer aldığı on beş-on altı arkadaşım vardı ancak. Yazı geçirmiş ol-duğum ormanları, dağları düşününce okul bana öy-le küçük, öyle iç karartıcı göründü ki... Hep bizimle birlikte gülecek denli iyi yürekli, aramızdan biri sa-yılabilecek denli de ufak tefek olan ikinci sınıf öğ-

retmenim de geliyordu aklıma ve o karmakarışık kızıl saçlarıyla onu bir daha orada göremeyeceğim için üzülüyordum. Şimdiki öğretmenimizse uzun boylu, sakalsız, kırılmış uzun saçları ve alnında düz bir çizgi var, gür sesli, her birimizin gözünün içine tek tek, içimizi okurmuşçasına bakıyor ve hiç yüzü gülmüyor.

İçimden şöyle diyordum:

“İşte ilk gün. Daha dokuz ay var. Onca ders, onca aylık sınav, onca yorucu çalışma!”

Çıkışta annemi bulmaya öyle ihtiyacım vardı ki, koşup ellerini öptüm.

Annem bana “Cesaret, Enrico!” dedi. “Birlikte çalışacağız.”

Eve mutlu mesut döndüm. Ama artık o güzel tebessümüyle neşe dolu öğretmenim yoktu, okul önceden olduğu gibi güzel görünmüyordu gözüme.